

Ο θάνατος του πιο φρικτού τέρατος (Μέρος τρίτο)

«Τώρα θα έπρεπε για λίγο να σου μιλήσω για το πειθαρχημένο, προοδευτικό και συνειδητοποιημένο προλεταριάτο, αλλά θα ήταν ανούσιο αφού ξέρεις πάρα πολύ καλά για την άπειρη αξία του ως υποζύγιο για τα βάρη και το μαστίγιο. Αντί για αυτό θα αναφερθώ στα διάφορα κόμματα, δημοκρατικά, σοσιαλιστικά και κομμουνιστικά.

Όλα τα κόμματα είναι ισάξια, όλα βασίζονται στην κρατικίστικη λογική, στην αρχή της εξουσίας. Δεν είναι ένας αγώνας για την ελευθερία αλλά για την αντικατάσταση μιας λίγο-πολύ βάρβαρης και ηλίθιας τυραννίας με μια άλλη. Για παράδειγμα, στη Ρωσία ο Λένιν κινήθηκε εναντίον του Τσάρου και το Λένιν θα διαδεχθεί ο... Lenone*, και ούτω καθεξής, γιατί έτσι επιτάσσει ο ηθικός νόμος.

–Όπως ξέρεις καλά, ούτε και οι αναρχικοί ακόμα -που ορίζονται καλύτερα ως ελευθεριακοί κομμουνιστές- δεν έχουν ανοσία στον ηθικισμό. Δεν έχεις ακούσει πως κηρύσσουν και πως υπερθεματίζουν για χάρη της Θεάς Ηθικής;

Και αυτοί οργανώνονται, δηλαδή κοροϊδεύουν τους εαυτούς τους και τους άλλους. Και αυτοί θέλουν να εξιλεώσουν τον κόσμο, λες και η ελευθερία χαρίζεται. Η ελευθερία, αντίθετα πρέπει να βιωθεί. Και μιλούν στις μάζες για ένα φωτεινό μέλλον: και οι μάζες είτε δε καταλαβαίνουν τίποτα είτε στρέφουν το στραβωμένο βλέμμα τους στη γη της επαγγελίας. Αύριο η επανάσταση και η απαλλοτρίωση, αύριο η ισότητα, η ελευθερία και η ευτυχία για όλους. Εν τω μεταξύ, ας πεθάνουμε της πείνας.

Η θεωρία του μέλλοντος είναι η θεωρία λίγο-πολύ του ρόδινου ονείρου, τόσο μακριά από την πραγματικότητα. Είναι η θεωρία του Χριστιανισμού. Ο Χριστός πέθανε πριν είκοσι αιώνες αλλά ο

Χριστιανισμός ζει και βασιλεύει. Ο Χριστός, για την αγάπη των ανθρώπων, είπε Αύριο!

Έχω αποδυναμώσει και εξημερώσει τους αναρχικούς· τους έκανα τίμιους και πολιτισμένους· τους μίλησα για την αγάπη ενάντια στο μίσος, για δικαιοσύνη και όχι εκδίκηση και εκείνοι –δυνατοί υπό την προστασία μου- ανέβηκαν στον άμβωνα και –σαν επαναστάτες- κήρυξαν ενάντια στις πράξεις ατομικού τερορισμού και –σαν απαλλοτριωτές- ενάντια στις ατομικές απαλλοτριώσεις. Δε σου φαίνεται αρκετά λογικό; Βέβαια γιατί για αυτούς το άτομο αξίζει λιγότερο από ένα παθογόνο μικρόβιο, ενώ η κοινωνία είναι το παν.

Είναι απαραίτητο να εξαφανιστεί ο εγωισμός από τους ανθρώπους –κραυγάζουν εμμονικά- γιατί όταν καταστραφεί ο εγωισμός οι άνθρωποι θα ζήσουν χαρούμενα στη γη σαν αδέρφια. Ενώ εσύ λες σε όλους και ειδικά στους επαναστάτες: Να είστε εγωιστές, γιατί όσο πιο εγωιστές είστε, τόσο πιο πολύ θα διψάτε για ελευθερία και ευτυχία και τόσο λιγότερο θα ανέχεστε τη δυστυχία και τη σκλαβιά σας.

Σήμερα, λόγω φασιστικής αστυνομικής αντίδρασης, αρχίζεις να ξαναμιλάς μέσα από τα γραπτά σου για την ανάγκη του ηρωικού αναρχισμού. Αλλά είναι ακόμα σίγουρο πως οι αναρχικοί ηθικιστές, που θα στιγματίζουν κάθε πράξη ατομικής εξέγερσης, δε θα λείψουν ποτέ. Οι κοινωνικοί αναρχικοί ήταν αυτοί που μείωσαν, στιγματίσαν και λιθοβόλησαν το Ραβασόλ, τον Ανρί, το Βαγιάν, το Ντυβάλ, το Μαριάννι, τον Αγκουγκίνι και τόσους άλλους εκδικητές της Αναρχίας. Και τα έκανα όλα αυτά μόνος μου, όλη η δόξα μου ανήκει. Είμαι η Ηθική, γεννημένη από την τυφλή άγνοια και το εξουσιαστικό πνεύμα της ανθρωπότητας και πρέπει να συνεχίσω το έργο μου συσκοτίζοντας τα μυαλά, δημιουργώντας φοβισμένα και λυπηρά φαντάσματα, σβήνοντας κάθε πνεύμα εξέγερσης και όσο ζω οι άνθρωποι θα είναι σκλάβοι, φτωχοί και δειλοί. Και ούτε εσύ θα γλιτώσεις από την δυστυχισμένη, δίχως έλεος οργή μου, διάβολε της κόλασης.»

–«Σταμάτα, για το θεό», φώναξα και σε κλάσματα δευτερολέπτου

τράβηξα το δηλητηριασμένο μαχαίρι μου· έτρεξα προς το τέρας και του ξέσκισα τρομερά το λαιμό. Το θανάσιμα πληγωμένο τέρας βύθισε τα νύχια του στη φτωχή μου σάρκα κάνοντάς τη να ματώσει και ξέρασε μια αναθυμιάζουσα πρασινοκίτρινη γλίτσα από το στόμα του, πλημμυρίζοντας το πρόσωπό μου. Άλλα νέα και πιο τρομερά χτυπήματα του μαχαιριού μου έπεσαν βροχή στο σώμα του τέρατος που έπεσε στο έδαφος. Ήταν νεκρό. Σκέφτηκα αμέσως να του ξεριζώσω την καρδιά και να τη δείξω στους φίλους μου, τους συντρόφους μου, τα αδέρφια μου στη θλίψη και στον αγώνα. Και ετοιμάστηκα να το κάνω με το όπλο μου στο χέρι.

Αλλά φαντάσου, ω αδερφέ μου, τι εντύπωση μου προκάλεσε το γεγονός ότι στη θέση της καρδιάς βρήκα μια τεράστια πέτρα. Ξαφνικά, ξεπερνώντας την έκπληξή μου, φώναξα: «Μου κάνει. Είναι κάτι που θα μου χρειαστεί για να τελειοποιήσω τα χτυπήματά μου όταν θα αντιμετωπίσω κανένα ηθικιστικό καθίκι, αν υπάρχει ακόμα κανένα.»

* Πρόκειται, για ένα προσβλητικό λογοπαίγνιο στα Ιταλικά που δε γίνεται δυστυχώς να μεταφραστεί. Lenone σημαίνει στα ιταλικά ο προαγωγός, ο νταβατζής.

Ο θάνατος του πιο φρικτού τέρατος – μέρος 2ο

«Αλλά η δουλειά μου γίνεται με μεγαλύτερη ευφράδεια και αποτελεσματικότητα όταν ασκώ την πατριωτική λειτουργία. Αχ, η πατρίδα! Λέω στα παιδιά των πλούσιων, στους αξιωματικούς, στους παπάδες, στις πόρνες: «Να είστε πατριώτες. Όποιος δεν αγαπάει την πατρίδα του δεν αγαπάει τη μητέρα του. Και να δείχνετε το πατριωτικό σας πάθος, τραγουδώντας τους ύμνους του πολέμου, την υγεία του κόσμου.

Ορίστε οι εχθροί σας που μιλούν διαφορετική γλώσσα, που έχουν διαφορετικά έθιμα, εξολοθρεύστε τους στο όνομα της πατρίδας. Ο βασιλιάς μας, ο βασιλιάς των πλουσίων, θα κατακτήσει μια σπιθαμή γης, η δύναμη του θα μεγαλώσει και εξαιτίας της δύναμης του θα μεγαλώσει και η δικιά σας αφού είναι ο πατέρας, ο πατέρας της πατρίδας. Φωνάξτε στους δρόμους και τα στενά: Ζήτω ο πόλεμος! και ο πόλεμος θα έρθει. Δε θέλετε να πάτε; Σωστά. Είστε πλούσιοι και σας αξίζει να γλιτώσετε. Φωνάξτε: θα οπλιστούμε και θα αποχωρήσουμε και ο στρατός των απόκληρων θα αποχωρήσει χωρίς να σκεφτεί και θα σφάξει και θα σφαγιαστεί γιατί έτσι θέλουν ο βασιλιάς και η πατρίδα, έτσι θέλω εγώ.

Μητέρες, σύζυγοι, παιδιά αδερφές θα κλάψουν και θα βλαστημήσουν μάτια. Θα υπάρξουν απείθαρχοι στρατιώτες που δε θέλουν να πάνε, που δε θέλουν να δολοφονήσουν άγνωστους ανθρώπους που ποτέ δεν τους έβλαψαν; Μα έτσι φαίνεται; Οι εργάτες είναι πατριώτες, είναι ήρωες, θα πολεμήσουν σα λιοντάρια και θα επιστρέψουν νικηφόροι.

Και αν δεν αποδειχτούν τέτοιοι, οι καλοί μας χωροφύλακες, οι βασιλικοί φρουροί, οι αξιωματικοί της Guardia di Finanza* και οι άλλοι μπάτσοι θα σκεφτούν να τους δώσουν μια κλωτσιά στα πισινά και θα τους πιέσουν να επιτεθούν και να αντεπιτεθούν.

Εμπρός, αχυρόμυαλοι, με αγάπη ή με το ζόρι!

Το μίσος θα διαδοθεί σαν ανεξέλεγκτη φωτιά, η δίψα για αίμα θα γίνει ασίγαστη· θα γίνει πόθος. Θα είναι μια άγρια μάχη σώμα με σώμα, ποτάμια αίματος θα κυλήσουν και βουνά από πτώματα θα σχηματιστούν. Όσο πιο βάρβαρος είναι κάποιος, τόσο πιο ήρωας θα ανακηρυχτεί. Αυτό συνέβη στον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο. Υπήρξαν εκατομμύρια νεκροί, εκατομμύρια που έμειναν τυφλοί, κουφοί, μουγκοί που τρελάθηκαν, που έγιναν εγκληματίες, που έπαθαν φυματίωση, που ακρωτηριάστηκαν τα χέρια και τα πόδια τους, που αποβλακώθηκαν άλλα τι σημασία έχει;

Ο πόλεμος δημιούργησε λοιμό και πανούκλα. Γέροι και παιδιά άπλωσαν το χέρι τους ζητώντας έλεος, νέες γυναίκες έγιναν πόρνες, αλλά οι πλούσιοι απέκτησαν πιο πολλά λεφτά, πιο μεγάλη δύναμη, πιο πολύ δόξα. Αυτό είναι ο πόλεμος, αυτή είναι η πατρίδα, αυτό είναι η Ηθική.»

—

«Τώρα θα σου μιλήσω για έναν από τους πιο αγαπημένους μου απογόνους: το φασισμό. Προ τριών ετών, τα συμφέροντα της πατρίδας, δηλαδή της μπουρζουαζίας, απειλήθηκαν σοβαρά από την προλεταριακή παλίρροια, η οποία κουρασμένη να ανέχεται την ατελείωτη δυστυχία κατέκλυζε τα ιερά ιδρύματα της πατρίδας. Το προλεταριάτο δεν άκουγε πια τους αφέντες του που το προέτρεπαν να ηρεμήσει. Και τότε εμφανίστηκε ο φασισμός για να καταστρέψει τους ανατρεπτικούς. Στρατολογήθηκαν χιλιάδες νέοι άνδρες και οπλίστηκαν σαν αστακοί.

Η αστυνομία και η δικαιοσύνη τους εξασφάλισαν ατιμωρησία, η μπουρζουαζία τους πλήρωνε διακριτικά ένα μισθό, ο τύπος τους χειροκροτούσε με σεβασμό και έτσι ήταν σε θέση να εφαρμόσουν τη μέθοδο του τρόμου σε μεγάλη κλίμακα.

—

Υποστηριζόμενοι από τη βασιλική φρουρά και του μελανοχίτωνες μπάτσους, έκαναν κάθε είδους νταηλίκια.

Υποχρέωσαν του πολίτες να κρεμάσουν τη σημαία στα μπαλκόνια, να φορούν την κορδέλα στο πέτο του παλτού τους, να κάθονται προσοχή και να βγάζουν τα καπέλα τους στις πρώτες νότες του βασιλικού εμβατηρίου, να φωνάζουν Ζήτω ο βασιλιάς! Για να αποζημιωθούν αποκαλούνται δημοκράτες όπως ο ντούτσε τους. Και βάζουν φωτιά στις καλύβες των εργατών. Τους επιτρέπονται τα πάντα εκτός από το να χτυπήσουν του αρχηγούς των άλλων κομμάτων, γιατί αν αυτά τα κόμματα έχαναν τους αρχηγούς τους, δε θα υπήρχε κανένας να αναλάβει το ρόλο του πυροσβέστη και του κατασκόπου.»

—

Το τέρας έκανε μια παύση και μετά συνέχισε:

«Ίσως δε γνωρίζει την απεριόριστη δύναμη μου και έτσι με πολεμάς, απαίσιε. Για να αντιληφθείς την υπέρτατη δύναμη μου σου λέω πως διαπερνάω τις ανθρώπινες καρδιές, καθοδηγώ τα συναισθήματα και τα πάθη και όλες τις σαρκικές σχέσεις μεταξύ του άνδρα και της γυναίκας. Σε αυτήν την περίπτωση, παίρνω το όνομα της σεξουαλικής ηθικής.

Στους πολιτισμένους ανθρώπους σαν εμάς, προκρίνω τη μοναδική, μονογαμική αποκλειστική αγάπη. Είναι αλήθεια ότι πολύ λίγοι άνδρες και γυναίκες την ακολουθούν, ότι σχεδόν όλοι προτιμούν την ποικιλία τρυφερότητας και συνουσίας, γιατί όλοι είναι εραστές του καινούριου και του ποικίλου σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής και ιδιαίτερα στον έρωτα, άλλα τι με ενδιαφέρει αυτό εμένα;

Απαιτώ την αγάπη για έναν, αν όχι στην ουσία τουλάχιστον στην επιφάνεια γιατί τα προσχήματα πρέπει να σωθούν οπωσδήποτε.

Ξέρω ότι δεν είσαι αυτής της άποψης, ότι σου αρέσει να παιχνιδίζεις από λουλούδι σε λουλούδι, να γεύεσαι αμαρτωλές ηδονές, να εισπνέεις με όλη σου τη δύναμη τα αρώματα της μεταξένιας σάρκας, να στολίζεις τον εαυτό σου με τα άνθη του κακού. Σε περιγελώ, περιγελώ τις απογοητεύσεις και τις θλίψεις που δημιουργώ για σένα. Σου υποσχέθηκα πως θα είμαι ειλικρινής

και θα σου μιλήσω επίσης και για τις σοβαρές δυσχέρειες που προκαλούν οι απαγορεύσεις της σεξουαλικής ηθικής.

Νεαρά αγόρια και κορίτσια στα οποία, εξαιτίας της τρυφερότητας τους ηλικίας απαγορεύεται η συνουσία, καταναλώνονται και ξεσχίζονται με τον αυνανισμό.

Πριν μερικά χρόνια, θα θυμάσαι, οι εφημερίδες μιλούσαν για μια νεαρή γυναίκα με υψηλή αριστοκρατική καταγωγή, η οποία καθώς ψυχαγωγούσε τον εαυτό της με το σκύλο της στο δωμάτιο της άκουσε το πόμολο της πόρτας να κουνιέται. Θέλοντας να κρύψει την ενοχή της προσπάθησε να ελευθερωθεί από την αγκαλιά του σκύλου και το ζώο που δεν μπορούσε να ανεχθεί αυτή την απότομη διακοπή, την στραγγάλισε.

Υπάρχουν και οι περιπτώσεις που μια γυναίκα, στην προσπάθεια να κρύψει τα πειστήρια του παράνομου έρωτα της, προσπαθεί να αποβάλλει και τελειώνει τη ζωή της στο κρεβάτι κάποιου νοσοκομείου.

Κάποια άλλη γυναίκα, λόγω σεβασμού στην ηθική, πνίγει τον καρπό της μήτρας της με τα ίδια της τα χέρια και τον πετάει στα κανάλια του υπονόμου. Επίσης υπάρχουν και οι πανέμορφες γυναίκες, πληθωρικές που ξεχειλίζουν νεότητα, διψασμένες για μέθη που υποχρεούνται να δώσουν τους εαυτούς τους στην αγκαλιά ενός γέρου, άρρωστου, σιχαμερού άνδρα. «Α», διέκοψα «είχα δίκιο λοιπόν, όταν έγραφα σε ένα περιοδικό πως τα αφροδίσια νοσήματα, η συνουσία με σκύλους, η βρεφοκτονία και όλα τα εγκλήματα που διαπράττονται για τα ανήθικα πάθη έχουν τις ρίζες τους στους περιορισμούς που βάζει η σεξουαλική ηθική!»

«Δε σου επιτρέπω να με διακόπτεις» διαμαρτυρήθηκε η Ηθική, «γιατί η αλήθεια μου δεν είναι προς συζήτηση άλλα προς αποδοχή.»

* Ένα στρατιωτικοποιημένο σώμα της Ιταλικής αστυνομίας που υπάγεται στο Υπουργείο Οικονομίας.

Ο θάνατος του πιο φρικτού τέρατος – μέρος 1ο.

Ήμουν μόνος και λυπημένος. Περπατούσα άσκοπα μέσα στο ερημωμένο τοπίο, με τον μεσημεριανό ήλιο να με μαστιγώνει, με μοναδικό σκοπό να ζήσω κάποιες ώρες μοναξιάς, μακριά από το πλήθος των φιλήδονων και άπορων. Σκοτεινές σκέψεις βομβάρδιζαν το μυαλό μου, ο νους μου βρισκόταν σε αναβρασμό και περπατούσα. Περπατούσα ακούραστα δίχως να δίνω σημασία στο χρόνο που περνά ούτε στα μονοπάτια που διέσχιζα, τα οποία ήταν τελείως άγνωστα σ' εμένα.

Ο ήλιος κόντευε να δύσει όταν και βρέθηκα σ' ένα μέρος που αποκαλούσα το βασίλειο του θανάτου. Παντού στο έδαφος υπήρχε λάσπη, ούτε ένα δέντρο, ούτε ίχνος γρασιδιού. Μια αρρωστημένη δυσσομία αναδυόταν από τη λίμνη, ο ουρανός πάνω από τον οποίο

ήταν σχεδόν εξολοκλήρου καλυμμένος με εκατομμύρια έντομα και παράξενα μαύρα πουλιά που έκαναν κύκλους στον στάσιμο αέρα, δίχως τον παραμικρό θόρυβο. Πού βρισκόμουν; Γύρισα από την άλλη και ξεκίνησα να περπατώ πάλι με την πρόθεση να γυρίσω στο σπίτι. Δεν είχα όμως προλάβει να κάνω ούτε δέκα βήματα όταν μια φωνή ακούστηκε από το βάλτο να με καλεί με τ' όνομά μου. Διστάζοντας λίγο, γύρισα προς το σημείο απ' όπου ακουγόταν η φωνή και διέκρινα κάτι να κινείται μέσα στη λάσπη. Ποιός θα μπορούσε να είναι; Έκανα μερικά βήματα και διέκρινα ένα φρικτό τέρας που με χειρονομίες με καλούσε να το πλησιάσω. Τί τρόμος! Ήταν ένα τρομακτικό τέρας. Το σώμα του ήταν καλυμμένο με πολύ μακριά λασπωμένα, ματωμένα και πυκνά μαλλιά. Το τεράστιο κεφάλι του ήταν καλυμμένο από αμέτρητα θεόρατα φίδια που άνοιγαν ρυθμικά διάπλατα τα στόματα τους. Τα μάτια, η μύτη, το στόμα και τα αυτιά, είχαν αντικατασταθεί από έξι μεγάλες κυκλικές τρύπες. Αντί για δάχτυλα χεριών και ποδιών, είχε πολύ μακριά, σα γάντζους, νύχια. Και τι βρώμα προερχόταν από το κορμί του!

Με φωνή που δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο, το τέρας μου είπε:

«Ω, ήρθες επιτέλους! Γιατί δε γελάς τώρα καταραμένη μαθητή του Στίρνερ, μοναχικέ κάτοικε των κορυφών, μαστιγωτή των ηθικών; Γιατί δε γελάς τώρα;»

«Ο Στίρνερ δεν έχει καμιά σχέση με αυτό!» απάντησα. «Δεν είμαι μαθητής κανενός. Αλλά ποιος είσαι και από πού με γνωρίζεις;»

«Εγώ», απάντησε το τέρας, «είμαι η Ηθική, και απαιτώ να μάθω τους λόγους για τις προσβολές που εξαπέλυες εναντίον μου σχεδόν είκοσι χρόνια τώρα, μαζί με αυτούς τους κατεργάρηδες

τους ατομικιστές συντρόφους σου. Πάντα με διαβάλλεις παρόλο που γνωρίζεις ότι είμαι η άμεση ενσάρκωση του θεού, αιώνιος και παντοδύναμος όπως και εκείνος. Αν δεν αλλάξεις μυαλά, εγώ ο ίδιος με τα θεϊκά αυτά χέρια μου, θα σε σκοτώσω και θα πιω το καταραμένο αίμα σου.»

«Εδώ, ώ Ηθική», πρόσθεσα αποθαρρυσμένος, «ίσως και να κάνω λάθος και θα ήθελα να το παραδεχτώ. Προσπάθησε να με πείσεις για τα λάθη που έκανα, κι ευχαρίστως θα γίνω ο πιστός σου σκλάβος και ένθερμος θαυμαστής.»

Το τέρας όμως απάντησε οργισμένο:

«Όχι όχι, δεν είναι ζήτημα να καταφέρει κάποιος να σε πείσει, αλλά να μου έχεις τυφλή πίστη όπως και οι υπόλοιποι, κι εσύ δε διαφέρεις από τους άλλους-το καταλαβαίνεις;

«Κατάλαβα απολύτως», έσπευσα να δηλώσω. «Θα ήθελα μόνο να μου μιλήσεις για την υψηλή αποστολή που έχεις στον κόσμο: να με ικανοποιήσεις.»

«Θα σε ικανοποιήσω» είπε το τέρας, «αλλά πρώτα θέλω να φάω.»

Και καθώς το είπε, έκατσε κάτω, άνοιξε μια τσάντα που είχε δίπλα του, έβγαλε από μέσα ένα νεκρό μωρό και άρχισε με απληστία να το τρώει.

Τρομοκρατήθηκα.

Η Ηθική με ρώτησε: «Μήπως θέλεις κι εσύ λίγο;»

«Ευχαριστώ πολύ» απάντησα, «αλλά εμείς οι ατομικιστές δεν είμαστε πραγματικά κανίβαλοι όπως κάποιος μεγάλος άνδρας, ένας σύγχρονος ηθικιστής υπαινίχτηκε. Πες μου, αν επιτρέπεται, ποιός είναι που σου προσφέρει αυτά τα άτυχα μωρά;»

Και μου εξομολογήθηκε με απλοϊκότητα:

«Όλοι οι ηθικιστές μου τα φέρνουν ως αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες που τους προσφέρω.»

—

Όταν τελείωσε το μακάβριο γεύμα του, το τέρας ξεκίνησε να μιλάει:

«Τώρα άκουσέ με καλά, θα σου μιλήσω απλά και ειλικρινά, αλλά μην σοκαριστείς αν σου δείξω υπερβολικά πικρές και ευαίσθητες αλήθειες. Μάθε πρώτα απ' όλα ότι η φύση και οι λειτουργίες μου αλλάζουν με την αλλαγή των ιστορικών και κοινωνικών συνθηκών, και ποικίλλουν από τόπο σε τόπο. Σε κάποια μέρη για παράδειγμα, ο κανιβαλισμός και η πολυγαμία είναι ηθικά, ενώ σε εμάς, είναι τα πιο αποτρόπαια εγκλήματα. Και, ακόμη κι εδώ, αυτό που επιτρεπόταν χθες, απαγορεύεται σήμερα γιατί θεωρείται

ανήθικο, ενώ αύριο θα μπορούσε να κριθεί ως πολύ ηθικό ή ακόμη και να καταστεί υποχρεωτικό. Επιπλέον οι λειτουργίες μου αλλάζουν σε αντιστοιχία με τις κοινωνικές τάξεις, κόμματα, σχέτες, οργανώσεις κ.τ.λ. όπου ανήκουν άνθρωποι, γιατί το πνεύμα μου είναι σαν ένα πολύεδρο με χίλια πρόσωπα, καθένα από τα οποία προορίζεται για μια συγκεκριμένη ομάδα ή κατηγορία ανθρώπων.»

—

«Για παράδειγμα, λέω στην πλούσια κυρίαρχη τάξη:

Για σας είναι ηθικό να ζείτε στις πλάτες των εργατών, να ταξιδεύετε με ακριβές αμαξοστοιχίες, με αυτοκίνητα, με αερόπλοια, να ντύνεστε με μετάξι, να ξοδεύεται χιλιάδες δολάρια για ένα μπιχλιμπίδι, να έχετε εκατό επιχρυσωμένες πόρνες, να έχετε στην κατοχή σας παλάτια στην πόλη, αγροικίες στα βουνά και κοντά στη θάλασσα και σκλάβους με στολή προσωπικού και άλογα και άμαξες και τα πάντα, γιατί η εξουσία είναι ιερή και απαραβίαστη. Επομένως προσπαθήστε να μάθετε την πλέμπα να σέβεται αυτήν την αρχή και αν ο όχλος των φτωχών και των σκλάβων τολμήσει να σηκώσει κεφάλι, μπορείτε να καταφύγετε στους πληρωμένους δολοφόνους οι οποίοι στο όνομα του νόμου και για λίγα μετρητά ξέρουν πώς να βάζουν αυτούς που παραβιάζουν την ιερή ιδιοκτησία στη θέση τους.»

—

« Λέω στους παπάδες και τους μοναχούς:

Να κηρύττετε την παραίτηση και την ταπεινότητα, να συσκοτίζετε το νου, να υπόσχεστε παραδείσους μετά θάνατον, να αρμέγετε τους φτωχούς όταν βαφτίζονται, όταν μεταλαβαίνουν, όταν παντρεύονται, όταν αρρωσταίνουν, όταν πεθαίνουν και θάβονται και ακόμα και μετά από εκατοντάδες και χιλιάδες χρόνια μετά την ταφή, απαγγέλλοντας ψαλμούς προς τιμήν της μάζας και των ψυχών τους. Έτσι πρέπει να είναι.

Και μη σας μπει καμιά ιδέα να κάνετε οικογένεια, γιατί είναι σοβαρό βάσανο. Γυναίκα; Μα υπάρχουν τόσες φτωχές και πλούσιες γυναίκες που χρειάζονται εξομολόγηση! Μη φοβάστε! Ακόμα και πολύ ανατρεπτικοί στέλνουν σε σας τις γυναίκες, τις αδερφές και τις κόρες τους. Και έπειτα υπάρχουν και οι καλόγριες, οι κόρες της Παναγίας, οι μαθήτριες της κλπ. και σε τελική ανάλυση δεν πρέπει να παραβλέπετε τα παιδιά που εμπιστεύονται στη θρησκευτική σας φροντίδα. Να απολαμβάνετε πάντα, αφού οι ηλίθιοι πληρώνουν καλά. Ζήτω η μαύρη μάζα!»

Μισανθρωπικός Πεσιμισμός **(δεύτερο μέρος)**

Ο Φλομπέρ, στοιχειωμένος από το φάντασμα " της ηλιθιότητας με τα χίλια πρόσωπα" τη βρίσκει όπου και αν κοιτάξει. Βρίσκει, εναντίον της, καταφύγιο στις αγνές χαρές της τέχνης και της σκέψης. Είπε: " Κατάλαβα κάτι σημαντικό: Για τους ανθρώπους της ράτσας μας η ευτυχία είναι μόνο στο χώρο των ιδεών και πουθενά αλλού." "Από που προέρχεται η αδυναμία σου;" έγραψε σε ένα φίλο του. "Είναι επειδή γνωρίζεις τον άνθρωπο; Τι σημασία έχει; Δεν είναι αλήθεια. ότι μπορείς να ορίσεις μια εξαίρετη γραμμή εσωτερικής άμυνας που σε κρατάει έναν ωκεανό μακριά από το γείτονά σου;".

Σε κάποιον με τον οποίον αλληλογραφούσε και παραπονιόταν πως είναι ανήσυχος και αηδιασμένος από όλα γύρω του: "Υπάρχει ένα συναίσθημα," γράφει, " ή μάλλον μια συνήθεια που φαίνεται ότι σου λείπει· το να διανοείσαι, η αγάπη για τη σκέψη. Θεώρησε τη ζωή, τα πάθη και τον εαυτό σου υποκείμενα διανοητικών ασκήσεων." Και πάλι: " " Ο σκεπτικισμός δεν θα έχει καμιά πικρία, για θα σου φαίνεται πως παρακολουθείς την κωμωδία της ανθρωπότητας και θα σου φαίνεται πως η ιστορία διατρέχει το χρόνο μόνο για σένα".

Ο Ταϊνε οδηγήθηκε από τη μισανθρωπική οπτική του για την ανθρωπότητα σε μια στωική και ασκητική αντίληψη για τη ζωή, το να θεωρεί τη διάνοια ως το καλύτερο άσυλο για να απομονωθεί, το να υπερασπίζεται τον εαυτό του από την παγκόσμια αισχροτήτα, την παγκόσμια βλακεία και την παγκόσμια κοινοτοπία. Μία μοναδική αναλογία ενώνει τον Ταϊνε με το Φλομπέρ. Ο Ταϊνε ζητά από την επιστημονική έρευνα αυτό που ο Φλομπέρ ζητά από την τέχνη και τη σκέψη: ένα διανοητικό άλλοθι, ένα τρόπο διαφυγής από την πραγματικότητα της κοινωνίας.

Το συμπέρασμα είναι λογικό. Ο μισανθρωπικός πεσιμισμός υποθέτει ή προξενεί διανοητική απομόνωση. Για να απεχθάνεται κάποιος διανοητικά τους ανθρώπους πρέπει να ξεχωρίσει τον εαυτό του από αυτούς, να τους βλέπει από απόσταση. Πρέπει να έχει αφήσει το κοπάδι, να έχει φτάσει στην αντίληψη του Ντεκάρτ " που ζει ανάμεσα στους ανθρώπους όπως ανάμεσα στα δέντρα στο δάσος". "Είτε το θέλουμε είτε όχι, υπάρχει μια θεωρητική απομόνωση, ένα είδος διανοητικής αυτοκρατίας, η αδιαφορία ενός αριστοκράτη και ενός ερασιτέχνη "που αποσπά τον εαυτό του από όλα, ώστε να μπορεί να περιπλανιέται παντού." (Taine)

Ας προσθέσουμε πως η καθαρή οπτική της μισανθρωπικής διανόησης, έχει μέσα της, κάτι το αριστοκρατικό. Το να αντιλαμβάνεται ως θέμα για την ειρωνεία της, τη συνηθισμένη και κοινή ανθρώπινη βλακεία σημαίνει να φέρεσαι χωρίς σεβασμό σε μια πρωταρχική κοινωνική αξία. Η βλακεία είναι η πρώτη ύλη των προκαταλήψεων χωρίς τις οποίες καμιά κοινωνική ζωή δεν είναι δυνατόν να υπάρξει. Είναι το τσιμέντο του κοινωνικού οικοδομήματος. "Η βλακεία", λέει ο δόκτορ Τρουμπλέ του Ανατόλ Φράνς, " είναι το πρώτο καλό μιας εν τάξει κοινωνίας". Οι κοινωνικές συμβάσεις επιβιώνουν εξαιτίας μιας γενικευμένης βλακείας που τυλίγει, υποστηρίζει, εγγυάται, προστατεύει και καθαγιάζει τη βλακεία των ατόμων. Γι' αυτό το λόγο η κριτική, ειρωνική και πεσιμιστική ιδιοφυΐα είναι ένα κοινωνικό διαλυτικό. Είναι άσχετη με αυτό που είναι κοινωνικά σεβαστό: τη μετριότητα και τη βλακεία. Επιτίθεται στο σεβασμό και την ευπιστία, τα συντηρητικά συστατικά της κοινωνίας.

Ρέντσο Νοβατόρε – ΧΙΙ.

*Από την μπροσούρα “Προς το δημιουργικό
τίποτα” – Αθήνα, Χειμώνας 2012*

Ο νιχιλισμός μας δεν είναι χριστιανικός νιχιλισμός.

Δεν αρνούμαστε τη ζωή.

Όχι! Είμαστε οι μεγάλοι εικονοκλάστες του ψέματος. Κι όλα
όσα έχουν ανακηρυχθεί “ιερά” είναι ένα ψέμα.

Εμείς είμαστε εχθροί των “ιερών”.

Και για “σας ένας νόμος είναι “ιερός”, μια κοινωνία “ιερή”,

μια ηθική “ιερή”, μια ιδέα “ιερή”!

Αλλά εμείς οι κάτοχοι κι εραστές ανελέητης δύναμης και ομορφιάς με ισχυρή θέληση,

της γοητευτικής ιδέας – εμείς, οι εικονοκλάστες όλων των καθαγιασμένων – γελάμε σατανικά,

με ένα κομψό, ευρύ και κοροϊδευτικό γέλιο.

Γελάμε...

Και γελώντας, στρέφουμε το τόξο της παγανιστικής μας θέλησης για τη διαρκή απόλαυση, τεντωμένο προς την πλήρη ακεραιότητα της ζωής

Και γράφουμε τις αλήθειες μας με γέλιο.

Και γράφουμε τα πάθη μας με αίμα.

Και γελάμε!...

Γελάμε το κομψό, υγιές και κόκκινο γέλιο του μίσους.

Γελάμε το κομψό μπλε και φρέσκο γέλιο της αγάπης.

Γελάμε!

Αλλά γελώντας, θυμόμαστε, με μέγιστη σοβαρότητα, να είμαστε ο νόμιμος απόγονος

κι ο επάξιος κληρονόμος μιας σπουδαίας ελευθεριακής αριστοκρατίας, που μας μετέδωσε

σατανικά ξεσπάσματα τρελού ηρωισμού στο αίμα,

και κύματα ποίησης μονοφωνιών, τραγουδιών στη σάρκα!

Ο εγκέφαλός μας είναι μια λαμπερή πυρά, όπου η φωτιά των σκέψεων

καίει σε χαρούμενα βάσανα.

Ο νους μας είναι μια μοναχική όαση, συνέχεια ανθισμένη και κεφάτη,

όπου μυστική μουσική τραγουδάει την περίπλοκη μελωδία του φτερωτού μας μυστηρίου.

Και στον εγκέφαλό μας όλοι οι άγγελοι των βουνών μας κραυγάζουν,

στη σάρκα μας όλες οι θύελλες της θάλασσας μας φωνάζουν,

όλες οι Νύμφες του Κακού, τα όνειρά μας είναι πραγματικοί παράδεισοι

κατοικημένοι από παρθένες μούσες.

Είμαστε οι αληθινοί δαίμονες της Ζωής.

Οι πρόδρομοι του χρόνου.

Οι πρώτες αναγγελίες!

Η ζωτική αφθονία μας μας μεθάει με δύναμη και περιφρόνηση.

Μας διδάσκει να περιφρονούμε το θάνατο.

A-POLITIKO

Χορός του λυκόφωτος

BALLATA CREPUSCOLARE PRELUDIO SINFONICO DI "DINAMITE" RENZO NOVATORE "SONO LA MIA CAUSA"-ED. CERBERO

Αυτή είναι η ώρα των νυχτερινών μου σκέψεων.

Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.

Κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως

αυτής μου της ψυχής

Ο ερυθρός Δαίμονας

της καταχθόνιας χαράς μου.

Καπνίζω..

Καπνίζω απεγνωσμένα, έντονα. Πάντα!

Πάντα! Πάντα! Πάντα!

Ευχόμουν να σκεφτώ, να γράψω, να τραγουδήσω...

Κοιμάται όμως ο Δαίμονάς μου.

Κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως

αυτής μου της ψυχής

Ο ερυθρός Δαίμονας

της καταχθόνιας χαράς μου.

Και οι σκέψεις δεν έρχονται...

Ούτε καν το γέλιο και η κατάρα...

Κι αυτή είναι η μαύρη ώρα μου

Της μαύρης μελαγχολίας.

Κοιτάζω, αφηρημένα, το τσιγάρο μου.

Ισχνό, ωχρο και θερμό

Σαν άρρωστος εραστής.

Το κοιτάζω να αναλώνεται πολύ αργά

όπως η ζωή και τα όνειρα μου:

όπως η ζωή και τα όνειρα όλων των αδερφών μου.

Η στάχτη έπεσε στη γη και διασκορπίστηκε. Έτσι!

Ο καπνός, όρθώνεται, πυκνός και γκρίζος, στον αέρα

και διασκορπίζεται κι αυτός. Έτσι.

Τίποτα για μένα δε μένει

παρά λίγη κίτρινη νικοτίνη στα τρυφερά χείλη πάνω. Έτσι.

Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.

Κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως

αυτής μου της ψυχής

Ο ερυθρός Δαίμονας

της καταθόνιας χαράς μου.

Κοιτώ τον ήλιο!

Τον βλέπω να κατεβαίνει εν μέσω της ξανθής δίνης

μιας πανέμορφης θάλασσας από χρυσό.

Από χρυσό και αίμα... Την καρδιά μου όμως έχει δαγκώσει.

Την έχει δαγκώσει ένα παγωμένο φυτό

χωρίς ελπίδες και δάκρυα,

χωρίς μίσος και χωρίς αγάπη.

Ω, θα μπορούσες τουλάχιστον να κλάψεις...

θα μπορούσες τουλάχιστον να καταραστείς...

Αλλά, όχι!

Όχι! όχι! όχι!

Ποιός;

Ποιός, επομένως, μ' έκανε ποτέ τόσο κακό;

Ποιός είναι ο σατανικός μάστορας των βασάνων μου αυτών;

Ω μητέρα... μητέρα μου...

Αν είχες ακόμη τη δύναμη

να είσαι ικανή να καταραστείς...

Αλλά, όχι!

Όχι! όχι! όχι!

Παρ'όλα αυτά ήσουν εσύ μόνο

εσύ! Που

μου έδωσες ζωή,

Που μου έδωσες πόνο,

Που μου έδωσες το Κακό!

Πες μου όμως :

Πίστευες ίσως στη χαρά του να ζεις;

Είμαι επομένως ο γιος ενός τέτοιου αλλόκοτου ονείρου;

Ή είμαι απλά το πιο χυδαίο τέκνο

της συλλογικής αναισθησίας;

Γιατί λοιπόν, ω μητέρα,

δεν είχες -εκείνη την ημέρα-

την ηρωική έμπνευση να χτυπήσεις

ΜΕ ΒΙΑ

το πρησμένο στομάχι σου

πάνω σε μια σκληρή πέτρα. Έτσι!

Γιατί δεν θα είχα θελήσει να δω

Τον Ήλιο.

Γιατί δεν θα είχα θελήσει

αυτήν τη μίζερη ζωή.

Γιατί υποφέρω τόσο, Έτσι...

Ω μητέρα, κλαις;

Και γιατί;

Νιώθεις ίσως τις τύψεις
για το ότι με δημιούργησες;
Φαντάζεσαι ίσως το κακό
που με βασανίζει και
τόσο φρικτά με σπάει;
Ω, είχες τουλάχιστον τη δύναμη
Να είσαι ικανή να καταραστείς...
Αλλά, όχι!

Όχι! όχι! όχι!

Είναι πολύ πρόστυχοι!

Το ποτάμι κυλά και τραγουδάει...
(το πανέμορφο ποτάμι, γαλήνιο και γελαστό)
κυλά πάνω από το ντελικάτο
Υγρό και σκονισμένο, κρεβάτι του
κι οι λευκοί αφροί του
είναι ένα χρυσό πάπλωμα.
Ο τιτάνειος ύφαλος
πλένει τα γρανιτικά του πλευρά
μέσα στα λιτά νερά σου
-ω μοναχικό ποτάμι-
και κάθησε στις όχθες σου

Κοιτάζω τα πράσινα φύλλα
που, κεντημένος με σκία και με φως,
ο άνεμος χαϊδεύει. Έτσι!

Κοιτάζω. Σκέφτομαι και θυμάμαι...

Η ψυχή μου όμως είναι σκοτεινή

και, τριγύρω μου,

το σούρουπο κλαίει. Μαύρο.

Δεν αγαπώ πλέον.

Δεν πιστεύω πια!

Ποιός;

Ποιός, επομένως, μ' έκανε ποτέ τόσο κακό;

Οι γυναίκες και η Αγάπη;

Οι άντρες και η φιλία;

Η κοινωνία και ο νόμος της;

Η ανθρωπότητα και η πίστη της;

Ίσως όλα αυτά!

Ίσως κανένα από αυτά!

Δεν ξέρω...

Αισθάνομαι τόσο άσχημα...

Τόσο Πολύ! Τόσο Πολύ! Τόσο Πολύ!

Εδώ...στην ψυχή!

Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.

κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως

αυτής μου της ψυχής

Πόσο είναι λυπηρό...λυπηρό και μελαγχολικό.

Εύχομαι για νέους φίλους.

Για αληθινούς νέους φίλους.

Χρειάζομαι να εμπιστευτώ

(σε κάποιον)

τις μαύρες μου μελαγχολίες.

Δεν έχω όμως φίλους

είμαι μόνος!

Μόνος με τις

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΕΣ μου

Μόνος με τη Μοίρα μου.

Μόνος. Τόσο μόνος!

Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.

Το μυαλό μου δέχτηκε πυροβολισμούς

Από τις κιτρινωπές

μαύρες και πράσινες ακτίνες

της βρώμικης πραγματικότητας!

Της πραγματικότητας που περνά...

«ένα μείγμα θηρίων και κτηνώδους.

Μια σύνθεση υποκρισίας και άγνοιας.

Μια ανάμειξη δειλίας και ψεμάτων

Ένα σύνολο από κόπρανα και λάσπη».

Α, όχι!

Όχι! Όχι! Όχι!

Υποφέρω τόσο!

Τόσο πολύ! Τόσο πολύ! Τόσο πολύ!

Ο ήλιος δύει.

(ο πανέμορφος από χρυσάφι ήλιος)

οι Άγγελοι του δειλινού

αγωνιούν...

Τα πράσινα φύλλα είναι κρανία των νεκρών,

ψυχρά, γελούν περιφρονητικά...

Το ποτάμι

(το πανέμορφο λιτό ποτάμι)

είναι τώρα ένα μαύρο ερπετό

τρομακτικά εξαπλωμένο μέσα στη μάζα του ύφαλου.

Τάφος ζοφερός και άφωνος.

Τάφος ζοφερός και μαύρος.

Το τσιγάρο μου έχει σβήσει...

(το τσιγάρο μου ισχνό, ωχρό και θερμό
σαν άρρωστος εραστής)

Η στάχτη διασκορπίστηκε.

Ο καπνός επίσης.

Τίποτα για μένα δε μένει

παρά λίγη κίτρινη νικοτίνη στα τρυφερά χείλη πάνω: Λίγη όπως η
ζωή και τα όνειρα. Έτσι!

Μέσα στο σκοτεινό

Της ψυχής μου λυκόφως

Ο κόκκινός μου Δαίμονας ξυπνά.

Νιώθω σαν ένα ρυάκι από πικρόαίμαι

που ρέει

πάνω από χείλη τρυφερά...

Έχω ένα τραγικό προαίσθημα...

Τί θα συμβεί τη νύχτα;

Όμως... τα αστέρια

τα αγαπημένα αστέρια

θα δουν

Ω, αν μόνο μπορούσες ξανά

να γελάσεις και να καταραστείς για μια ακόμη φορά...

Βλέπω όμως μια λάμψη (μια πυρά νεκρική;)

Να λάμπει στις νύχτας το σκοτάδι.

Αισθάνομαι...

Αισθάνομαι! Αισθάνομαι! Αισθάνομαι!

Είμαι ένα άστρο που γυρνά προς

ένα τραγικό ηλιοβασίλεμα.

A-POLITIKO

Ρέντσο Νοβατόρε – ΧΙΙ.

Ο νιχιλισμός μας δεν είναι χριστιανικός νιχιλισμός.

Δεν αρνούμαστε τη ζωή.

Όχι! Είμαστε οι μεγάλοι εικονοκλάστες του ψέματος. Κι όλα

όσα έχουν ανακηρυχθεί “ιερά” είναι ένα ψέμα.

Εμείς είμαστε εχθροί των “ιερών”.

Και για “σας ένας νόμος είναι “ιερός”,

μια κοινωνία “ιερή”,

μια ηθική “ιερή”, μια ιδέα “ιερή”!

Αλλά εμείς οι κάτοχοι κι εραστές
ανελέητης δύναμης και ομορφιάς με ισχυρή
θέληση,

της γοητευτικής ιδέας – εμείς, οι
εικονοκλάστες όλων των καθαγιασμένων –
γελάμε σατανικά,

με ένα κομψό, ευρύ και κοροϊδευτικό
γέλιο.

Γελάμε...

Και γελώντας, στρέφουμε το τόξο της
παγανιστικής μας θέλησης για τη διαρκή

**απόλαυση, τεντωμένο προς την πλήρη
ακεραιότητα της ζωής**

Και γράφουμε τις αλήθειες μας με γέλιο.

Και γράφουμε τα πάθη μας με αίμα.

Και γελάμε!...

**Γελάμε το κομψό, υγιές και κόκκινο γέλιο
του μίσους.**

**Γελάμε το κομψό μπλε και φρέσκο γέλιο της
αγάπης.**

Γελάμε!

**Αλλά γελώντας, θυμόμαστε, με μέγιστη
σοβαρότητα, να είμαστε ο νόμιμος απόγονος**

**κι ο επάξιος κληρονόμος μιας σπουδαίας
ελευθεριακής αριστοκρατίας, που μας
μετέδωσε**

**σατανικά ξεσπάσματα τρελού ηρωισμού στο
αίμα,**

**και κύματα ποίησης μονοφωνιών, τραγουδιών
στη σάρκα!**

**Ο εγκέφαλός μας είναι μια λαμπερή πυρά,
όπου η φωτιά των σκέψεων**

καίει σε χαρούμενα βάσανα.

Ο νους μας είναι μια μοναχική όαση,

συνέχεια ανθισμένη και κεφάτη,

όπου μυστική μουσική τραγουδάει την
περίπλοκη μελωδία του

φτερωτού μας μυστηρίου.

Και στον εγκέφαλό μας όλοι οι άγγελοι των
βουνών μας κραυγάζουν,

στη σάρκα μας όλες οι θύελλες της
θάλασσας μας φωνάζουν,

όλες οι Νύμφες του Κακού, τα όνειρά μας
είναι πραγματικοί παράδεισοι

κατοικημένοι από παρθένες μούσες.

Είμαστε οι αληθινοί δαίμονες της Ζωής.

Οι πρόδρομοι του χρόνου.

Οι πρώτες αναγγελίες!

Η ζωτική αφθονία μας μας μεθάει με δύναμη και περιφρόνηση.

Μας διδάσκει να περιφρονούμε το θάνατο.

A-POLITIKO